

РЕШЕНИЕ

№ 18669

гр. София, 02.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 29.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9563** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Д. К., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], гражданин на У., депозирана чрез пълномощник – адв. Т. И., САК срещу Решение № 8887/27.08.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена последваща, по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ, молба за предоставяне на международна закрила (рег. № 8851 от 22.01.2024 г. на РПЦ - С.) поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Твърди се, че административният орган не е обсъдил и анализирал всички факти и обстоятелства от значение за личното положение на кандидата за закрила, в съответствие с изискванията на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. В този аспект, се сочи, че неправилно и в противоречие с материалния закон в мотивите на решението е прието, че жалбоподателят няма причини да изпитва страх за живота и сигурността си при завръщане в държавата си по произход. Поставен е акцент върху липсата на мотиви относно наличието на основания за приложение на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ, с оглед превантивния характер на бежанското право, който не е отчетен при преценката относно религиозната принадлежност на кандидата. Сочат се отправени препоръки с Резолюция на ЕП от 04.10.2023 г. по повод констатации, че прилагането на действащия в У. от 2021 г. Закон за

религията, предполага неоснователно ограничаване на свободата на религията, възможности за преследване на религиозна основа и произволни задържания. Твърди се липса на мотиви относно наличието на опасностите по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Изложени са подробни съображения и за неправилно приложение на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, в резултат на формалния подход при оценката на данните за личното положение на кандидата и актуалната обстановка в страната по произход. С тези аргументи е мотивирано искане за отмяна на обжалваното решение и връщане на преписката за ново разглеждане на административния орган, за да се извърши цялостно, всестранно и пълно изследване на твърдените обстоятелства, залегнали в бежанската история.

Жалбоподателят лично в проведеното съдебно заседание поддържа искането в жалба и моли съда да удовлетвори молбата му за международна закрила. Заявява, че през целия си съзнателен живот е пребивавал на територията на РБългария. Завършил е средно образование в българско училище, но поради липса на статут не е допуснат до матура. Към момента на провеждане на съдебното производство е трудово ангажиран. Твърди, че изпитва сериозни опасения, ако трябва да се върне в У., поради религиозната си принадлежност – християнин, а и предвид факта, че не е отбил военна служба. Заявява, че в държавата си по произход няма роднини, включително и място, на което да пребивава.

Пълномощникът му - адв. Т. И., САК поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Позовава се на Доклада на ЕП относно положението в У., изготвен в рамките на Програма за наблюдение в периода 2019 г. – 2024 г. и отразените в него – т. 38 рискове, на които са подложени изповядващи християнската религия, както и на цитираната в жалбата Резолюция от 04.10.2023 г., които представя в съдебното заседание. Поставя акцент на данните за личното положение на жалбоподателя – пристигнал в България в ранна детска възраст заедно с майка си, едва 4 годишен, пребивавал на територията на страната повече от 20 години, завършил образование в българско училище, полагащ труд, с формирано самосъзнание за принадлежност към държавата, в която е живял и невъзможност да получи право на пребиваване на някое от основанията в ЗЧРБ. С тези аргументи мотивира становище за наличие на основания за прилагане на хипотезата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, която счита за необосновано negliжирана в мотивите на оспореното решение. Претендира присъждане на разноски, на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Процесуалният представител на председателя на ДАБ – МС - старши юрисконсулт К. оспорва жалбата и счита, че като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена, а решението - потвърдено като правилно и законосъобразно. Позовава се на липса на основания за приложение на разпоредбите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, въпреки особеното лично положение на жалбоподателя.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура също счита, че изложените от жалбоподателя факти, с които е мотивирано искането за предоставяне на закрила не отговарят на критериите по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, и в този смисъл, жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Настоящият състав на Административен съд София - град, въз основа на приложените доказателства, изложените аргументи в жалбата и становището на страните, съобразно правомощията по чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

Д. К. е [дата на раждане] в [населено място], У., гражданин е на У., руснак по народност, православен християнин, неженен, ЛНЧ [ЕГН] с първоначално установени за целите на производството по ЗУБ лични данни, въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 56), а впоследствие и въз основа на представен паспорт, издаден от официалните власти в У., с изтекъл срок на валидност (л. 31 – л. 38).

Формално, молбата, с която на 16.04.2024 г. Д. К. е сезирал председателя на ДАБ – МС (л.

50) отговаря на критериите по § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, с оглед влязлото в сила Решение № 653 от 16.07.2023 г. (л. 84 – л. 85), с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец, по молба вх. № 2273 от 26.04.2002 г., депозирана от неговата майка, в лично качеството, а и като негов законен представител (л. 92 – л. 95). Решението е потвърдено с Решения № 11912 от 17.12.2003 г. по адм. д. 8584/2003 г. и № 2302/15.03.2004 г. по адм. д. 501/2004 г. и двете по описа на Върховния административен съд.

Оспореното в настоящото производство Решение № 8887 от 27.08.2024 г. на председателя на ДАБ – МС (л. 14 – л. 18) е постановено след отмяна на Решение на интервюиращ орган на ДАБ – МС - № 3-ОК от 07.02.2024 г., с което на основание чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, е отказано да бъде допусната до разглеждане последваща молба за закрила рег. № 8851/22.01.2024 г., с влязло в сила на 29.03.2024 г. Решение № 2097 на Административен съд – София град по адм. д. 1877/2024 г. (л. 66 – л. 71).

Към преписката е приложено копие на Заповед рег. № ЗДМ – 265 от 10.05.2005 г. изд. от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР (л. 78), с която на основание чл. 41, т. 2 и чл. 42в, ал. 1 и ал. 4 вр. чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ е наложена ПАМ „принудително отвеждане до границата на страна“ и „забрана за влизане в страната“ за срок от 10 години спрямо М. К..

Приложена е и Заповед № 517з-8867 от 13.11.2023 г. издадена от началник Група „Миграция“ при Областна дирекция на МВР – С. (л. 76), с която на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, позовавайки се на влязлото в сила Решение на председателя на ДАБ – МС № 653 от 16.07.2003 г., с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и на жалбоподателя Д. К., му е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход“.

В деня на завеждане на Молбата за закрила – 16.04.2024 г. е попълнен Регистрационен лист (л. 58 – л. 60), в който са отразени данни за пребиваващите на територията на РБългария родственици на кандидата – майка му М. К. и сестра му Й. Г. Г., за която е посочил, че е български гражданин. Изготвена е „Евродак“ дактилоскопна карта (л. 57).

Жалбоподателят е заявил желание производството да се води на български език, декларирайки че владее езика (л. 46 и л. 51). Декларирал е и съгласие за обработване на личните му данни с цел събиране и предоставяне на информация на органи на други страни, прилагащи Женевската конвенция и Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, за целите на образуваното производство по молбата му за закрила (л. 52 – л. 54).

В Протокола от проведеното на 30.04.2024 г. интервю (л. 43 – л. 45) Д. К. е заявил, че е пристигнал легално в България, когато е бил на 4 години, заедно с майка си и баба си. Посочил е, че е руснак по народност, въпреки, че е гражданин на У.. Заявил е, че към момента няма информация къде е баба му, но живее заедно с майка си. Отрекъл е да има роднини и приятели, включително и да владее официалния език на държавата си по произход. Заявил е категорично, че никога не е напуснал България, обучавал се е в българско училище до 12 клас. След навършване на пълнолетие не е предприел действия за легализиране на престоя си в България до издаване на заповедта, с която му е наложена ПАМ, на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. Посочил е, че сестра му е родена в България от брак на майка му с български гражданин. Категорично е изразил желание да остане да живее в България. Заявил е, че връщането му в У. преди да навърши 27 години означава, че ще следва да бъде приет на задължителна военна служба в страна, с която го свързва единствено факта на неговото раждане.

Към преписката е приложено становище на Специализирана дирекция „М“ – ДАНС (л. 27), в което е посочено, че към 10.07.2024 г. при наличие на условията на ЗУБ, не се възразява на Д. К. да бъде предоставена закрила в Република България.

В Становище рег. № УП 23482 от 15.08.2024 г. (л. 20) експерт в Отдел „ПМЗ“ при РПЦ –

С. е предложил да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила Д. К..

В мотивите на Решението на председателя на ДАБ – МС № 8887 от 27.03.2024 г. е прието, че не са налице фактически основания за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, доколкото в изложените причини за напускане на държавата по произход от кандидата по време на интервюто не се съдържат твърдения за физическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които представляват действия, насочени към неговата личност. Прието е, че и към момента на постановяване на решението няма обективни данни за наличие на опасност при връщане в държавата си по произход чужденецът да бъде преследван заради религиозната си принадлежност. В този аспект, е посочено, че в приложената към преписката Справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ – МС (л. 21 – л. 26) е отразено, че няма данни изповядващи православната религия, които са около 2,2 % от населението на У. и принадлежат към руския етнос, да са подложени на преследване. Отразено е и че, след започване на военните действия на територията на У. се наблюдава увеличаване на броя на гражданите на Руската Федерация, които се установяват в У.. Справката съдържа данни за регистрирани 190 немюсюлмански групи, включително 38 православни църкви, 5 католически, 61 петдесатни църкви, 24 баптистки църкви, 10 църкви на адвентистите от седми ден, 4 новоапостолски църкви и т.н. Въведени са единствено ограничения относно публикуването, внасянето и разпространението на религиозна литература – изисква се предварителен преглед и одобрение от Комисията по религиозни въпроси. Подобно ограничение е въведено и за религиозното обучение.

Административният орган е приел, че по отношение на кандидата за закрила не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 – т. 2 от ЗУБ, доколкото не са изложени подобни твърдения. Посочено е, че чужденецът не е бил принуден да напусне У. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Изрично е заявил, че спрямо него не е проявявано насилие в държавата му по произход и не са предприемани репресивни действия нито от официалните власти, нито от конкретна групировка, която държавата не е способна да контролира. Застъпено е становище и за липса на фактически твърдения относно предпоставките по чл. 9, ал. 2 от ЗУБ.

По отношение предвидената възможност в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на информацията в приложената Справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ е посочено, че не са установени данни за безогледно насилие на територията на държавата на произход, които дават основание да се приеме, че само с присъствието си цивилно лице може да бъде застрашено да претърпи тежки и лични заплахи. Констатирано е, че официалните власти поддържат ефективен контрол спрямо силите за сигурност, въпреки откъслечните данни за злоупотреби. Престъпността е на ниско ниво, с оглед засиленото полицейско присъствие, особено в основните туристически дестинации. Не са установени данни и за влошаване на общото положение на сигурност в страната. С тези аргументи, е обоснована липса на предпоставки за приложение на принципа, визиран в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, както и за предоставяне на хуманитарен статут, на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Позовавайки се на факта, че чужденецът не е посочил член на семейството му да е с предоставена международна закрила, е прието, че не са налице основания и за приложение на чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

Заявените по време на интервюто обстоятелства свързани с личното положение на кандидата за закрила – продължителното пребиваване на територията на Република България, придобиването на българско образование, полагането на труд са приети за неотносими към основанията по чл. 8

и чл. 9 от ЗУБ, с аргумент за проявена незаинтересованост към узаконяване на престоя в РБългария. В този контекст, е отчетен фактът, че молбата е подадена от кандидата повече от 20 години след пристигането му в страната. Посочено е, че ДАБ – МС не е отговорна институция, която да легализира престоя на чужденеца единствено на основание на продължително нелегално пребиваване в страната, като е прието, че не са налице основателни причини, поради които да му бъде предоставена международна закрила.

В представената и приета като доказателство по делото актуална справка за общото обществено политическо и икономическо положение в У., нивото на сигурност и спазването на човешките права – вх. № МД-09-1 от 15.10.2024 г. (л.157 – л. 162) е отразено, че през 2023 г. президентът Ш. М., който се представя за реформатор от избирането си през 2016 г., успешно е продължил управлението си, като е нулирал предишните си два президентски мандата чрез конституционен референдум и това му позволява да остане на поста до 2040 г. Посочено е, че ревизията на Конституцията от 2023г. определя У. като „светска държава“ и допълнително въвежда критерии за разделение между държавата и религиозните организации, с въведената забрана за ненамеса на държавата в тяхната дейност. В този смисъл, е отразено, че Законът за свободата на съвестта и религиозните организации забранява принуждаването на непълнолетни да участват в религиозни организации против тяхната воля и волята на техните родители, включително и да се използва религията за подкопаване на държавната власт, нарушаване правата на другите, подбуждане на омраза или посегателство върху „здравето или морала“ на гражданите. Законът забранява създаването на религиозни политически партии, както и включването на религиозни материали в учебната програма на държавните училища. Същевременно, регламентира правото на гражданите да избират вярата си или да не изповядват никаква вяра като забранява принудата, прозелитизмът и мисионерството. Спрямо данните за населението на страната от средата на 2023 г. православните християни са малцинство и наброяват 822 000 в сравнение с 35 милиона мюсюлмани – сунити, 122 000 мюсюлмани – шиити, но са значително повече от последователите на други религии – общо около 540 000.

С позоваване на данни на британската Служба за външни работи, Британската общност и развитие (FCDO) е посочено, че политическата ситуация в страната е стабилна, а в последните години са предприети и значителни реформи в областта на икономиката посредством либерализиране на определени икономически сектори, създаване на независим енергиен регулатор, реформа в енергийните тарифи, реструктуриране на държавния железопътен оператор, приватизация на голям химически завод и банки. Отчетен е висок ръст на нарастване на населението и приток на млади хора на пазара на труда. Като ключови са определени намаляването на икономическото влияние на държавните предприятия, утвърждаването на правата на частна собственост върху недвижимата собственост, дерегулирането на телекомуникационния сектор, търговията със суровини, стимулирането на процеса по създаване на нови работни места и повишаване на производителността на труда. Посочено е, че през 2023 г. няма съобщени данни за принудителни изчезвания на хора, извършени от или от името на държавни органи, както и че правителството зачита гарантираните от Конституцията и законите в У. права на свободно вътрешно движение, пътуванията в чужбина, емиграцията.

В представения от процесуалния представител на жалбоподателя Доклад на Комисията по външни работи към ЕП (л. 114 – л. 145) е отразено, че У. играе ключова роля в Централна А., регион със стратегически интерес за ЕС по отношение на сигурността, свързаността, енергийната диверсификация, разрешаването на конфликти и защитата на многостранния международен ред, основан на правила. В доклада е направена оценка на състоянието на отношенията между У. и ЕС и са дадени препоръки за бъдещото им развитие. Посочено е, че правата на човека, основните

свободи и принципите на правовата държава са ръководни за ЕС и затова са широко застъпени в доклада (л. 137). В т. 38 на Доклада (л. 131) е отправен призив към правителството на У. да защити правото на свобода на религията и да измени Закона за религията от 2021 г. в съответствие с препоръките, дадени от предходния специален докладчик на ООН относно свободата на религията или убежденията, отразени в Доклад от 29 март 2023 г., в който е посочено, че определенията за екстремизъм и тероризъм са неясни и твърде широки, и това води до произволни задържания и неоснователни ограничения на свободата на религията или убежденията. Препоръчано е на властите да защитят новопокръстените християни, които са изложени на риск от физическо нападение, отвличания, принудителни бракове от техните семейства и общност.

Описаните релевантни за правния спор факти позволяват на настоящият съдебен състав да приеме от права страна:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (*Решението е връчено на жалбоподателя на 11.09.2024 г., а жалбата е заведена на 19.09.2024 г. - л. 6*). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган – председател на ДАБ при МС, в кръга на нормативно определените му правомощия, в предвидената писмена форма. Не са допуснати нарушения на административно производствените правила, които могат да бъдат оценени като ограничили ефективното упражняване правото на защита на кандидата за закрила.

В мотивите на решението са подложени на анализ всички основания за преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ – основателни опасения основани на раса, религия, националност, политическо мнение, принадлежност към определена социална група в контекста на легалната дефиниция по чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Въз основа на категорично отреченото от жалбоподателя по време на интервюто, спрямо него да е упражнявано насилие на територията на държавата по произход, при липса и на заявени опасения от преследване, административният орган законосъобразно е приел, че молбата за предоставяне на бежански статут е неоснователна и не следва да бъде уважена. Твърдените опасения за преследване поради изповядваната религия съдът възприема единствено като обслужваща интересите на кандидата за закрила, но неподкрепена с доказателства защитна теза, доколкото етническият произход не е обвързан със задължителна принадлежност към определено вероизповедание.

Обосновани и съответни на изискванията на закона са и съображенията, с които административният орган е приел, че не са налице и основания за предоставяне на субсидиарна закрила, по чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ. В., въпреки изложените възражения в жалбата, от жалбоподателя и процесуалния му представител не се сочат неотчетени обективни данни, въз основа на които може да се приеме наличие на предпоставките, визирани и в чл. 9 ал. 1 от ЗУБ.

Според настоящия съдебен състав, отреченото приложение и на специалните критерии, въведени в разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, с мотиви, че в рамките на продължителното пребиваване на територията на РБългария жалбоподателят не е предприел необходимите действия за легализиране на престоя си, не отговаря на разграничителния критерий, установен в практиката на СЕС при приложението на чл. 6, § 4 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 16.12.2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държави членки за връщане на незаконно пребиваващи чужди граждани, между статута по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, който може да предостави право на пребиваване в държава - членка по други хуманитарни причини и

закрилата, която се предоставя, на основание на Директива 2011/95.

Съгласно чл. 6, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, държавите – членки издават решение за връщане на всеки гражданин от трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, без да се засягат изключенията, посочени в параграфи 2 – 5.

Изключението в § 4 регламентира възможността „Държавите – членки ... във всеки един момент да вземат решение да предоставят на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, самостоятелно разрешение за пребиваване или друго разрешение, което дава право на престой, поради хуманни, хуманитарни или други причини. В този случай не се издава решение за връщане. В случай, че решение за връщане вече е издадено, то се оттегля или се спира изпълнението му за срока на валидност на разрешението за пребиваване или на друго разрешение, с което се дава право на престой.“, което не изключва правото на държавите – членки, визирано в § 6 - „да приемат решение за прекратяване на законния престой, заедно с решение за връщане и/или решение за извеждане и/или забрана за влизане в рамките на едно административно или съдебно решение или акт, съгласно националното им законодателство, без да се засягат процедурните гаранции, предвидени в Глава III и в други приложими разпоредби на общностното и националното законодателство.“.

В т. 38 от Решение на СЕС по дело С-146 от 05 юни 2014 г. е посочено, че Директива 2008/115 не е предназначена да урежда условията за пребиваване на територията на дадена държава членка на граждани на трети страни в незаконен престой решението за чието връщане не може или не е могло да бъде изпълнено. Същевременно, в Решение от 7 март 2017 г. по дело С-638/16 е констатирано, че до този момент, законодателят на Съюза не е приел какъвто и да било акт, на основание чл. 79, § 2 ,б. „а“ ДФЕС, за условията за издаване от държавите членки на визи или разрешения за дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни по причини от хуманитарен характер и затова разгледаните в главното производство заявления следва да бъдат уредени единствено въз основа на националното право.

В последващо Решение на Съда от 20 октомври 2022 г. по дело С-826/2021 е прието, че е уместно да се отбележи, че съгласно член 6, § 4, изр. първо от Директива 2008/115 държавите членки могат „във всеки един момент“ да предоставят на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, „самостоятелно разрешение“ за пребиваване или „друго разрешение, което дава право на престой“, поради „хуманни, хуманитарни или други причини“. Позоваването на „други причини“ дава възможност на държавите членки да предоставят на такива граждани право на пребиваване не само на изрично посочените хуманни или хуманитарни причини, но и по други, които считат за уместни. Това становище е застъпено и в т. 67 на Решение на СЕС по дело С-352/2023, според което разпоредбата на член 6, § 4 от Директива 2008/115 „само позволява на държавите – членки да предоставят поради хуманни или хуманитарни причини право на пребиваване въз основа на националното си право, а не въз основа на правото на Съюза, на гражданите на трети страни, които пребивават незаконно на тяхна територия.“, като в т. 68 изрично е посочено, че „По-голямата или по-малката продължителност на пребиваването на този гражданин на територията на съответната държава членка е без значение в това отношение.“.

Доколкото Законът за чужденците в Република България не съдържа нормативно разрешение за предоставяне право на пребиваване по хуманитарни или други причини, каквато възможност предвижда разпоредбата на чл. 6, § 4 от Директива 2008/115, единствената сходна процедура, която може да бъде приложена е визираната в чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, която е обвързана, съгласно чл. 32, ал. 3 от ЗУБ и с предоставяне на кандидата за закрила на права и задължения на постоянно пребиваващ чужденец.

В този смисъл, правното положение на жалбоподателя предпоставя анализ на основанията за приложение на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ като национална норма, предоставяща „друг тип закрила“, различна от международната закрила по Директива 2011/95.

В т. 51 на решение на СЕС по дело С-352/23 е посочено, че тези два режима могат да бъдат разграничени в достатъчна степен, доколкото чл. 2, б. „з“ от Директива 2011/95 по никакъв начин не препятства национален орган, който е отхвърлил молба за закрила, произтичаща изключително от националното право (т. 53).

По изложените съображения, настоящият съдебен състав е на становище, че обжалваното решение в частта относно преценката за липса на основания за предоставяне на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ като незаконосъобразно и немотивирано следва да бъде отменено.

В конкретния казус, поради невъзможността да уреди правния си статут в страната съобразно предвидените процедури и основания в Закона за чужденците в Република България, жалбоподателят Д. К. се е оказал в положение, което неправилно е послужило като основание за отказ да му бъде предоставена закрила, включително и при условията на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. В този аспект, административният орган се е позовал на влязлото в сила решение по молбата, депозирана от майката на жалбоподателя в лично качество, а и като негов законен представител, като е negliжирал факта, че същото съдържа преценка на основанията и съответно отказ единствено по отношение на статута на бежанец, съгласно чл. 8 от ЗУБ.

Позитивната уредба в чл. 9, ал. 8 от ЗУБ предоставя възможност за „друг тип“ закрила, която се различава от статута на бежанец и субсидиарната закрила, предоставяни при условията на Директива 2011/95. Предвидена е закрила по хуманни, хуманитарни или други причини, **които не са включени в материалния обхват на Директива 2011/95**. Тази възможност за предоставяне на статут „по хуманитарни съображения“ е сходна на предвидената в чл. 6, § 4 от Директива 2008/115/ЕО и представлява самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен статут, включващ и разрешение за пребиваване, нормативно предвидено в националното, а не в Съюзното право.

В този смисъл, оспореното решение следва да бъде отменено в частта относно отказа да бъде приложено основанията за предоставяне на закрила по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, поради липса на дължимата преценка на предпоставките за приложението на тази закрила, най – вече с оглед данните за личното положение на кандидата и тълкуването, дадено в мотивите на настоящото решение, което следва да бъде съобразено при връщане на преписката на административния орган, съгласно чл. 173, ал. 2 от АПК.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски за процесуално представителство. По делото е представен Договор за правна защита и съдействие от 11.09.2024 г. (л. 162), в който е договорена безплатна правна помощ, на основание чл. 5, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа, поради което на процесуалния представител – адв. Т. И., САК следва да бъде определено възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата в размер на 600,00 лева, съгласно чл. 35 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Д. К., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], гражданин на У., депозирана чрез пълномощник – адв. Т. И., САК Решение № 8887/27.08.2024 г. на председателя на Държавна

агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ е отхвърлена последваща, по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ, молба за предоставяне на международна закрила (рег. № 8851 от 22.01.2024 г. на РПЦ - С.) поради липса на предпоставките по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

ВРЪЩА преписката на административния орган – председателя на ДАБ – МС за ново произнасяне по молба рег. № 8851 от 22.01.2024 г. на РПЦ – С., депозирана от Д. К., гражданин на У., ЛНЧ [ЕГН], относно предпоставките за приложение на чл. 9, ал. 8 вр. чл. 32, ал. 3 от ЗУБ за предоставяне на право на пребиваване по други причини от хуманитарен характер, при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], гражданин на У., депозирана чрез пълномощник – адв. Т. И., САК срещу Решение № 8887/27.08.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет в частта, с която на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 вр. чл. 9, ал. 1 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за международна закрила, рег. № 8851 от 22.01.2024 г. на РПЦ – С., на основанията в Директива 2011/95/ ЕС.

ОСЪЖДА Държавна агенция за бежанците да заплати на адв. Т. И., САК, личен № [ЕГН], служебен адрес – [населено място], [улица] (безистен), ет. 2, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 600 (шестстотин) лева – възнаграждение за процесуално представителство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: